

und Goethe. Wenigstens ist man nicht imstande, ebenso klar deren Bedeutung für unsere Kultur nachzuweisen, wenn auch unsere Gebildeten sich eifrig ihre Werke angeeignet und unsere Dichter ihre Gedichte übersetzt haben. Die Poesie der deutschen Romantiker hat auch nicht in nennenswertem Grade unsere Poesie unmittelbar befruchtet, wenn der Geist derselben uns auch durch die Vermittelung der deutschen Romantik erreichte.

Auch die deutsche Philosophie ist für unsere Kulturentwicklung in einem Punkt von vitaler Bedeutung gewesen. In älteren Zeiten kannte und debattierte man die deutschen Systeme; sie gaben jedoch keinen weiteren Anlass zu selbständigem Denken. Porthan war der geschworene Feind der Lehren Kants; er klagte oft über ihre Unklarheit. Als Franzén sich in Kants Philosophie vertiefte, hatte es zur Folge, dass sich die einfache, naive Krystallklarheit seiner Poesie verdunkelte unter dem Einfluss philosophischer Reflexion. Die eigentlichen romantischen Systeme waren auch bei uns von geringer Bedeutung. Die Hegelsche Philosophie griff aber desto tiefer ein.

In den achtzehnhundertdreissiger und vierziger Jahren ging durch die Gemüter des jungen Finnland ein nationaler und gewissermassen demokratischer Zug, der — in anspruchsloser Form — dem Geiste der Juli- und Februarrevolution entsprach. Man stellte sich die Aufgabe, das finnische Volk und zunächst die grosse finnisch redende Masse zu nationalem Bewusstsein zu erheben, und statt der bis dahin vorwältenden, schwedischen Kultur auch eine finnische ins Leben zu rufen. Diesen Gedanken formulierte der Führer der nationalen Bewegung, der Philosoph Johan Wilhelm Snellman. Den Grund seiner nationalen Theorien bildeten die Lehren der Hegelschen Philosophie mit ihrer Ansicht, dass Staat und Kultur Schöpfungen des Volksgeistes seien. Dadurch erwachte bei dem finnischen Volk das Selbstbewusstsein, worauf der lange Streit mit der russischen Übermacht fusste. Durch seine auf Hegels Lehren gegründete Doktrine, dass eine Nation nur eine Sprache haben, und dass folglich die schwedische Sprache aus dem Lande verschwinden müsse, rief er auch den gewaltigen Sprachstreit ins Leben, der das Ende des neunzehnten Jahrhunderts füllte. Der Streit hat verschiedene Phasen durchgemacht, überall erkennt man aber die Terminologie und die Gedanken Hegelschen Ursprungs. Somit ist die Hegelsche Lehre vom Staat ein bestimmender Faktor unserer Entwicklung gewesen.

In den letzten Jahrzehnten hat unsere Literatur und Kunst nicht im tiefsten Sinne des Wortes Impulse aus Deutschland empfangen, obgleich einzelne Beispiele deutschen Einflusses wohl zu verzeichnen sind. Um so grösser ist der Einfluss deutscher Wissenschaft auf unser

Kulturleben gewesen, und alle Zweige wissenschaftlicher Forschung sind von der gewaltigen Arbeit Deutschlands auf diesem Gebiete bedingt. In Deutschland hat ein sehr grosser Teil unserer Gelehrten ihre Studien getrieben und wenn sie eine Weltsprache gebrauchen wollten, wählten sie gewöhnlich das Deutsche.

Der deutsche Kultureinfluss ist, wie aus Obigem hervorgeht, in vieler Hinsicht von entschiedener Bedeutung gewesen; er hat dazu beigetragen in der Volksseele die edelsten Kräfte freizumachen, er hat seinen Anteil an den bedeutendsten Werken unserer Kultur, und er hat zu dem Aufbauen des nationalen Selbstbewusstseins und der Liebe zur Kultur des Westens beigetragen, wodurch wir den Angriffen Russlands auf unsere nationale und kulturelle Existenz widerstehen konnten, bis deutsche Waffen und für uns geopfertes deutsches Leben uns aus dem letzten, furchtbaren Angriff retteten. Dass uns Deutschland auch in der Zukunft jene belebenden und fruchtbaren Kulturideen zuführen wird, die uns bisher Segen gebracht haben, daran zweifeln wir nicht.

DE RÖDA MÅNADERNA.

Tretton månader efter det Nikolai Romanovs på den ryska arméén stödda självhärskarmakt fallit, föll Kullervo Manners och hans medbröders på röda och ryska bajonetter uppbyggda fätalsvälde i Finland; vi hade passerat från den ena ytterligheten till den andra, från kejsarväldet till proletärväldet, och sett hur de i metoder, i ringaktning för individuell frihet och i oförmåga att dana ett organiserat samhälle erinrade om varandra. Och de dåliga egenskaper hos vårt folk, som skymtat fram under gångna ofärdstider, slogo nu under den stora upplösningen fram i ljus låga, hämndlystnad och vildhet och angivarskap och brutal förstörelselust och misstänksamhet mot allt, som bar prägeln av högre kultur, förenade med en ytterlig oförmåga att genomskåda ledarnes moraliska och intellektuella kvalifikationer. I de röda skarorna förenades på ett sällsamt, på ett hemskt sätt verklig, men naiv, blind idealism, till det yttersta uppjagad fanatism, lycksökeri och maktbegär — hos de flesta eller alla av ledarne, ty det finnes bland dem knappast någon, som man kände sig benägen att tillskriva väsentligen ideella bevekelsegrunder — ren plundringslystnad och pervers mordmani, allt sammanblandat till ett kaos, där förnuftet och besinningen icke längre hade någon talan. Men samtidigt visade det sig att mot denna förstörelse kunde resa sig alla de goda egenskaper, som under föregående tider visat sig i den sega, uthålliga kampen mot Ryssland, men nu togo sig uttryck i raskt, modigt handlande

— de egenskaper som skapade skyddskårernas verk, som i förening med den tyska hjälpen frälsade oss.

Den strid, som här utkämpades, var emellertid icke blott en strid mellan olika krafter inom vårt folk, den var icke det klasskrig de röda ville giva den skenet av att vara, utan den var en ny avdelning i den urgamla striden mellan öster och väster, som så många gånger förr blodigt gått fram över vårt land. Vi fingo erfara att Finland icke blott i de retoriska fraserna var den västerländska kulturens förpost mot öster, utan att bakom detta låg en bokstavlig sanning. Det bolschevistiska Ryssland, som till namnet givit oss självständighet, höll på att återerövra oss genom yttre och inre medel, genom sin krigsmakt och genom sina lösa, utopiska framtidsideal — ett hot som blev fruktansvärt därigenom att en stor del av vårt folk redan gripits av smittan från den ryska anden. Detta fastslogs offentligt redan då kort före midsommar den socialdemokratiska partikongressen på fru Kollontays anstiftan beslöt att ansluta sig till Zimmerwaldgruppen för att sedan —! — tillsätta en kommission, som skulle taga reda på vad Zimmerwaldgruppen var. Under de månader, som följde, stegrades den ryska prägeln på vårt socialdemokratiska parti snabbt, tills slutligen revolutionen utbröt på rysk befallning, under rysk ledning, med stamtrupper av ryssar, med omätliga förråd av ryska kanoner, ryska gevär, rysk ammunition, ryska pansartåg, ryska pansarbilar och ryska kulsprutor för att genomföra ett äkta ryskt samhällsideal, kaotiskt och ogripbart, men världsframmande och erövrings-hungrigt. Logiken i rörelsen hos oss var lika liten som i Ryssland — där drömde bolschevikerna om att med en röd armé erövra Europa och sålunda göra slut på militarism och imperialism, medan våra röda proklamerade dödsstraffets avskaffande och därpå mördade både fångar och fredliga medborgare, väpnade sig till tänderna för att rädda landet från värnplikt och i folkväldets namn uppreste sig mot en i vidaste mening folkvald lantdag. Hur denna orediga ryska ideologi kunnat gripa vårt folk, vars lynne dock är så annat än det ryska, är ett svårlost folkpsykologiskt spörsmål. Men den ryska prägeln över hela denna revolution är uppenbar alltifrån de direkt importerade metoderna för samhällets förstöring till kommissariernas titlar och proklamationernas från ryskan kopierade fraser. På vilka alla vägar detta ryska inflytande trängt in är emellertid icke lätt att utröna och skall troligen aldrig bli fullt klart, ty utom de mer eller mindre officiella förbindelserna, om vilka måhända dokument här och i Ryssland med tiden skola giva upplysningar, ligger därbakom otvivelaktigt ett intensivt underjordiskt arbete, som utgör en direkt fortsättning på tidigare perioders gendarmagenters verksamhet. Och den roll de spelat är så mycket svår-

gripligare, som revolutionens verkliga ledare dolt sig i det anonyma röda gardet, under vars herravälde det ynkliga kommissariatet i alla avseenden stod.

Västerens kultur segrade över Österns barbari, de vita och tyskarne i förening över de röda och ryssarne. Hur djupa sår än denna tid givit envar, hur den än förbittrat blicken på det folk, som i varje händelse är vårt eget, har denna seger återgivit vårt land en framtid. Men denna framtid tecknar sig visserligen med ganska andra konturer än dem man tyckte sig se, då vårt lands självständighet först proklamerades.

De två stora huvuduppgifter, som måste bli avgörande för all politisk verksamhet i detta land, äro vårt försvar mot Ryssland och skapandet av en inre enhet i vårt folk.

Den förra uppgiften blir otvivelaktigt själva existensvillkoret för vårt folk. Ty hur deprimerat Ryssland än för närvarande ur alla synpunkter är, kan det dock icke råda något tvivel om att det icke förr eller senare återhämtar en del av sina krafter och att då en stark aggressiv och imperialistisk strömning där kommer till väldet, som säkert som ett av sina närmaste och viktigaste mål kommer att uppställa återerövringen av Finland. Mot ett sådant Ryssland kunna vi icke ensamma försvara oss. Vi måste ha stöd av en stormakt, av den stormakt som nu väsentligen skänkt oss vår självständighet, av Tyskland. Det är ett faktum, som ingen nationell ambition får skylta för oss. Men samtidigt måste vi själva uppbjuda alla våra krafter för att göra vad i vår förmåga står: vi måste skapa en militär, så kraftig vårt land någonsin förmår bära, under den yppersta ledning vi kunna finna. Den hårda nödvändigheten hjuder detta.

Men lika viktigt är att skapa en enhet av vårt folk. Uppgiften kan synas tröstlös i detta nu, men den måste lösas. Närmast måste en yttre enhetlighet åstadkommas, som gör slut på anarkien och på allt landsförrådiskt samarbete med ryssarne, och den kan vinnas genom en stark polismakt, det första villkoret för vår trygghet. Men djupare kunna vi nå blott på andra vägar. De borgerliga partierna ha nu genom förhållandenas utveckling fått makten i lantdagen helt i sin hand. Vad som kräves av dem är att de genomföra en sträng disciplin i sina led, varigenom de skapa en fast grundval för en stark regering, vars ledning de obetingat måste underordna sig, samt att de snabbt, utan någon allt förkvävande parlamentarisk ordström energiskt och målmedvetet förverkliga en rad viktiga sociala lagförslag, bland vilka naturligtvis torparfrågan står främst. Hur mångahanda än de faktorer varit som spelat in i de gångna månadernas resning, ligger dock en av de säkraste garantierna mot dess upprepning i att en så stor ekonomisk trygghet som möjligt skapas för arbetarne och att hos dem en tydlig känsla väckes av att de påtagligt ha mycket också rent

ekonomiskt att förlora genom sådana dåd som nu skett.

Framtiden ligger icke trygg för oss, och de gångna månaderna ha krossat många illusioner och givit alla sinnen svårläkta sår. Men visar det sig att ansvarskänslan och den politiska

eftertanken vuxit tillräckligt under allt det ohyggliga som hänt, skola de röda blodfläckarna smälta bort med drivorna, som upplösa sig i den strålande aprilsoolen.

18/4 1918.

G. C.

VAKTEN VID RHEN

(Die Wacht am Rhein).

Hör ropet, starkt som åskors knall,
som vapenbrak och stormvågs svall:
»Till Rhen, till Rhen, vår tyska flod!
Vem värnar den med liv och blod?» — —
O fosterland, räds intet men,
stark står och trygg din vakt vid Rhen!

Månghundratusen hjärtan slå,
i allas ögon flammor stå;
den tyske gossen, glad och stark,
han värjer hemmets helga mark.
O fosterland, räds intet men,
stark står och trygg din vakt vid Rhen!

Mot himlens rymd hans öga ser,
där hjältars andar skåda ner,
han svär med trotsigt krigarmod:
»Du Rhen, var tysk så som mitt blod!»
O fosterland, räds intet men,
stark står och trygg din vakt vid Rhen!

»Om jag mitt hjärtblod låta skall —
franskt blir dock ej din böljas svall,
ty som på vatten rik din flod
är Tyskland rikt på hjälteblod.»
O fosterland, räds intet men,
stark står och trygg din vakt vid Rhen!

»Så länge hjärtat värme har
och näven än en klinga drar
och bössan laddas av en hand,
ej stiger ovän på din strand.»
O fosterland, räds intet men,
stark står och trygg din vakt vid Rhen!

Det stolta löftet floden tar,
i vinden fladdra högt standar:
»Till Rhen, till Rhen, vår tyska flod!
Vi våga alla liv och blod!»
O fosterland, räds intet men,
stark står och trygg din vakt vid Rhen!

Hugo J. Ekholm.